Єднаймося в Просвіті!

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає.

Йо. 15, 13

37 (452)
12 вересня 2013 р.

Тижневик “Галицька Просвіта” * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ “Просвіта” ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма “ЛІК” * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ “Ідея Банк” МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ПОКЛАДАЙМОСЯ НА СЕБЕ

У Харкові на 22-му році Незалежності України, неначе окупованому чужинцями, українці майже підпільно, в сутінках, хоронячись від влади, відкривають меморіальну дошку українському культурному й громадському діячеві, видатному мовознавцю-славісту, історику літератури Юрію Шевельову (чит. 2 стор.). Голова Харківської облдержадміністрації Михайло Добкін сказав, що вчений зі світовим іменем – «зрадник, дезертир, посібник фашистів...» А ті, що вшанували відомого мовознавця, – «мерзотники фашистські...» Ось такі у нас при владі «мудрі» антифашисти.

А перед тим солістка Національної опери Катерина Абдуліна поділилася на сторінці у фейсбуці радістю, що, з усього видно, аж розпирала її україномобську сутність: вона, мовляв, віддала своїх дітей у російську гімназію, в якій нібито «контингент батьків різко відрізняється від бидлячих українських шкіл» та щаслива з того, що її дочка «навчається серед морально здорових дітей, а не серед бидла...»

Люди добрі! В якій країні ми живемо, при якій владі? Одні, сидячи під синьо-жовтим стягом і тризубом, люто ненавидячи все українське, всіляко противляться вшануванню навіть не українця, а німця за походженням, який прислужився українській справі. Інша, виступаючи в українській Національній опері і, напевно, навіть виконуючи арії з опер українських композиторів, вважає все українське «бидлячим», а українців – «бидлом». Зайве запитувати, чи дозволила б вона щось подібне у якійсь іншій державі. Зрештою, чому б цій пані не перебратися до такої милої їй Росії. Там, куди не потикнешся, – всі свої, рідні і не бидло, а високородні, московити...

Гарячими слідами керівництво національної опери обурилось таким одкровенням своєї працівниці й навіть заявило, що вона більше у ній не співатиме. Натомість фігурантка скандалу заявила, що співати таки буде. Як на мене, українці мали б повністю бойкотувати її виступи, хай співає у порожньому залі.

Але як же будуть у державі Україна поважати українське, якщо, скажімо, міністр оборони Лебедєв українською не розмовляє взагалі, а він керує українським військом. Як же будуть захищати в Українській державі українське, коли голова СБУ Якименко з гордістю носить російські відзнаки з двоголовим орлом і, зрозуміло, теж калякає по «ихнєму»... А пан Клюєв їде в Брюссель і, представляючи Україну, чеше на «общепонятном». І прем’єр «азіровкою» спілкується. Не гребує «общепонятним» при першій-ліпшій нагоді й Президент...

А що ж нам, українцям, робити? Реаґуючи на україномобські витівки Абдуліної, свободівці скерували депутатське звернення до Голови СБУ, Генпрокуратури, міністрів МВС та культури з вимогою притягти цю особу до кримінальної відповідальності за розпалювання міжнаціональної ворожнечі. Сумнівно, щоб ця президентська рать стала на захист українців. Тому ми самі повинні себе захищати від ненависті цих інородців, утверджуючи себе громадянами Української держави. Розмовляй українською, співай українське, читай українське, купуй українське... Повертаймо собі гідність. А головне – на виборах не купуймося на гречку, навіть свою. Ставаймо відповідальними за свої дії. Обираймо українську владу. Лише так змінимо ситуацію на свій бік.

Богдан ВІВЧАР

ЕКОНОМІКА

«КАРПАТНАФТОХІМ» ЗАПРАЦЮВАВ

Після річної перерви запрацювало виробництво поліетилену ТОВ «Карпатнафтохім». Його запустили з участю прем’єра М. Азарова і голови «Лукойлу» Вагіта Алєкпєрова.

«Відкриття нових сучасних підприємств, які заплановані в області, – це найкраще свідчення того, що Державна програма розвитку економіки працює і активно набирає обертів», – наголосив глава Уряду.

Під час відвідання «Карпатнафтохіму» Прем’єр-міністр оглянув цех із фасування поліетилену і взяв участь у запуску нової установки.

Нагадаємо, «Карпатнафтохім» призупинив роботу у вересні 2012 року. Відновлення роботи підприємства розпочалося з виробництва поліетилену, який може використовуватися в автомобілебудуванні, будівельно-інженерній сфері, при виготовленні електрообладнання й одягу. Уже до кінця вересня підприємство планує вийти на проектну потужність 100 тис. тонн продукції на рік. До кінця року «Карпатнафтохім» запустить також виробництво етилену, бензолу, вінілхлориду і каустичної соди.

М. Азаров взяв участь у церемонії вручення ключів від квартир у новому будинку для працівників Українського товариства глухих.

Того ж дня з участю міністра екології Олега Проскурякова запустили біогазовий завод на фермі товариства «Даноша» у Копанках під Калушем.

НОВИНИ УКРАЇНИ І КРАЮ

Медики вийшли в люди

В Івано-Франківську пройшла безплатна медична акція «День здоров’я». Жителі й гості міста мали змогу пройти флюорографічне обстеження, виміряти артеріальний тиск, рівень цукру в крові й визначити індекс маси тіла. Усі охочі могли проконсультуватися у висококваліфікованих спеціалістів. Акція буде продовжена 25 вересня (з 11.00 до 15.00) – на Центральному ринку.

Дитсадків більшає

У селі Мединя Галицького району відкрили другу групу дошкільного навчального закладу на 20 місць. Наприкінці вересня відкриють дитячий садок у с. Жалибори, який прийме дітей із чотирьох навколишніх сіл. У перспективі – відкриття ще однієї групи в с. Дубівці та дошкільного закладу в с. Кінашів. Проектно-кошторисну документацію на ці об’єкти виготовляють. Отож тепер можна народжувати більше.

Довірились «Свободі»

1 вересня відбулися проміжні вибори депутата Галицької районної ради по одномандатному мажоритарному округу № 31. На двох дільницях (с. Насташине та с. Куничі) до списку виборців внесли 830 осіб. У виборах брали участь семеро кандидатів. Із результатом 299 голосів переміг представник ВО «Свобода» Андрій Стехна.

Бренд для Бурштина

Аґенція місцевого економічного розвитку Бурштина (АМЕР) у рамках Стратегії соціального партнерства з компанією ДТЕК спільно з міськрадою оголосила відкриті конкурси на розробку туристичної стратегії і бренду Бурштина із загальним бюджетом 71,8 тис. грн.

Передбачено реалізувати два проекти – «Впровадження системи маркетингу м. Бурштина», що передбачає розробку бренду й брендбуку міста енерґетиків (керівник проекту – Роман Данилків). Кандидати на виконання мають володіти практичними й теоретичними знаннями у сфері розробки бренду і брендбуку міста, а також неодмінно представити на суд комісії портфоліо – щонайменше два взірці успішно виконаних раніше завдань.

За задумом АМЕР, яка прагне додати Бурштин до туристичної мапи, експерти, які пройдуть етап відбору, мають, об’єднавшись у команди, вже до 31 жовтня представити завершені розробки.

Німці нам допоможуть

У Тисменицькому районі побувала делеґація німецького Червоного Хреста, яка передала гуманітарну допомогу та вивчала потреби медичних закладів. Гості ознайомилися з умовами роботи і матеріально-технічним забезпеченням районної організації Червоного Хреста та Погонянського психоневрологічного інтернату й пообіцяли допомогу.

Водійські права доведеться міняти

Кабінет Міністрів України зменшив термін дії національного водійського посвідчення на право керування транспортними засобами із 50 до 30 років. Крім того, Уряд встановив, що особам, позбавленим прав за керування в стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп’яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, водійське посвідчення буде повернене тільки після обов’язкового проходження позачергового медичного огляду і складання теоретичного і практичного іспитів.

АНОНС

ЕКУМЕНІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ

«Боже Творче, дякуємо Тобі за численні дари природи – джерело життя, здоров’я та суспільного добробуту. Охорони нас від духа споживацтва, дай зрозуміти справжню цінність отримання благ і бути відповідальними управителями дарів створеного Тобою світу...»

Екологія довкілля тісно пов’язана з «екологією людини», тобто її вірою, духовністю й моральністю.

13 вересня о 17.00 на Вічевому майдані відбудеться традиційний екуменічний молебень до Богородиці за участі людей доброї волі, мирян і духовенства Української Греко-Католицької та Православних Церков, присвячений відзначенню Дня Бога Творця.

День Бога Творця (14 вересня) як християнське екологічне свято був започаткований у 1989 році з ініціативи Константинопольського Патріарха Димитрія I, який закликав увесь християнський світ об’єднатися у щорічній спільній молитві й практичних зусиллях, спрямованих на порятунок природи.

В ході заходу: екуменічний молебень до Богородиці; духовно-мистецька програма; діалог учасників заходу.

Приходьте, помолімося разом!

АКЦІЇ

СІЧОВИЙ ШЛЯХ «ПРОСВІТИ»

Минулого року і на початку цього «Галицька Просвіта» писала про ініціативу голови Запорізького ОО ВУТ «Просвіта» Олега Ткаченка пройти пішки від Запорізької Січі – острова Хортиці до гори Говерла, несучи просвітянське слово, ідею людям на численних зустрічах. Цьогоріч Олег Ткаченко похід продовжує уже на Схід від Хортиці через Дніпропетровську, Донецьку області аж до Луганська.

Мета походу – захист української мови і держави.

«Я, Олег Ткаченко, координатор Всеукраїнської акції «Січовий шлях Просвіти», мандруючий просвітянин, вирушаю у піший марш із Запоріжжя до Донецька і Луганська з роз’яснювальною метою щодо захисту української мови й держави та сприяння поверненню довіри і братерства між українцями різних національностей представників усіх реґіонів України з гаслом: **«Ми всі – українці, це – наша земля», –** так характеризує ініційовану ним акцію відомий просвітянин.

Перший похід із Запоріжжя через міста й села Запорізької, Дніпропетровської, Донецької та Луганської областей розпочався 5 вересня і триватиме до 26 вересня. На шляху відбудуться зупинки у населених пунктах для зустрічі з людьми, активом національно-державного спрямування, «Просвіти», ЗМІ, обговорення нагальних питань та мобілізацію добровольців до захисту української державності.

«Нас ошукали вороги й псевдопатріоти, довіра до партій украй низька, йде рішучий наступ на все українське, тож давайте сьогодні разом, усім українським світом, громадою, раз і на завжди самі наведемо в Україні порядок, – переконаний мандруючий просвітянин Олег Ткаченко. – І, перш за все, у питанні збереження й розвитку української мови, культури, духовності, соціальної справедливості та добробуту кожного українця».

Теодор ДРОВНИЧ

ОГОЛОШЕННЯ

15 вересня о 21.10 запрошуємо послухати на обласному радіо на хвилі 72.02 FM «Карпати» авторську передачу для жінок і про жінок «Ярославна» голови обласної організації «Жіноча громада» Михайлини Боднар

АГІЙ!

У ХАРКОВІ БОЯТЬСЯ УКРАЇНЦІВ

Пам'ятна дошка Юрію Шевельову

Подібного напівпідпільного відкриття пам'ятної дошки людині зі світовим ім'ям ще, як кажуть, світ не бачив. А в Україні таке є. Зокрема, у Харкові.

З вересня у Харкові відбулося урочисте алярмове відкриття меморіальної дошки видатному мовознавцю-славісту, історику літератури, визначному українському культурному і громадському діячеві Юрію Шевельову. Подія відбувалась надвечір, у надзвичайному і позаплановому режимі.

Причиною такого ходу подій стали аґресивні й алогічні дії керівництва Харківської міської ради. З'явилася інформація, що Харківська україномодобська влада напередодні відкриття меморіальної дошки збирається з незрозумілих причин скасувати всі раніше ухвалені дозволи на встановлення пам'ятної дошки.

У телефонному режимі представники різних гілок міської влади шляхом морального тиску на організаторів заходу намагалися перешкодити технічному встановленню меморіальної дошки на будинку, де мешкав видатний діяч української науки й культури (вул. Сумська, 17). З вересня о 17.00 до одного з членів Громадського комітету з ушанування 105-річчя Юрія Шевельова в Харкові Костянтина Черемського зателефонувала заступник Департаменту культури Харківської міської ради Оксана Ков'ярова і запросила його на позачергове засідання міської комісії з питань топоніміки та охорони історико-культурного середовища.

Як виявилося, причиною такого екстреного зібрання комісії стало ухвалення рішення про відкликання власних рішень, а також розпорядження Харківського міського голови щодо встановлення меморіальної дошки Юрію Шевельову у Харкові. Крім того, на телефони членів Громадського комітету з ушанування 105-річчя Юрія Шевельова в Харкові почали надходити дзвінки невідомих осіб з погрозами зруйнування пам'ятки у разі її встановлення.

Щоб запобігти ганебним діям керівництва міста, а також провокаціям, представники Громадського комітету вирішили провести урочисте відкриття меморіальної дошки Юрію Шевельову невідкладно. Оперативно зібравши представників громадських організацій Харкова, органів обласної і муніципальної влади, творчої інтеліґенції, Громадський комітет силою наданих йому повноважень і юридичних прав здійснив урочисте відкриття меморіальної дошки видатному науковцю. З урочистими промовами виступили представники громадських організацій Ігор Муромцев, Вікторія Склярова, Костянтин Черемський, Валентина Овод, депутат Харківської обласної ради Іван Варченко, депутат Харківської міської ради Олег Яцина, відомий харківський поет Сергій Жадан та інші. До меморіальної дошки поклали букети живих квітів.

Зважаючи на реальні загрози відомих політичних сил знищити нововідкриту меморіальну дошку вирішили організувати цілодобове чергування біля пам'ятки.

Захист пам'ятного знака Юрію Шевельову у Харкові потребує допомоги широких кіл української громадськості, патріотично спрямованих представників усіх гілок влади, журналістських кіл. Спільними зусиллями зупинімо україномодобію!

Виготовлення та встановлення меморіальної дошки Юрію Шевельову було здійснене на благодійні внески жителів Харкова, інших міст України, а також української діаспори.

Вл. інф.

ДУХОВНЕ

УРОК ВІРИ

Глава УГКЦ Патріарх Святослав відправив богослужіння у храмі Святого Вознесіння Господнього у Брошневі-Осаді й виголосив проповідь про вірність Богові й духовну боротьбу. А ще зізнався: «Для мене сьогодні день особливий. Я приїхав, щоб подякувати селищу Брошневу-Осаді за дар віри. Тут уперше я отримав у руки й відкрив Святе Письмо, якого сьогодні вас навчаю. Тут я вперше увійшов у життя підпільної Греко-Католицької Церкви. Тож саме тут мені сьогодні є важливим ще один урок віри – і самому навчитися, і вам передати. Я кличу до вас: будьте віруючими і вірними Богові людьми...»

У Брошневі-Осаді глава УГКЦ блаженніший Святослав Шевчук зустрівся з родиною, відслужив панахиду на могилах своїх рідних.

НОВІ ВИДАННЯ

НЕ СТІЛЬКИ МОНОГРАФІЯ, СКІЛЬКИ ЕНЦИКЛОПЕДІЯ МУЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ УКРАЇНСЬКОЇ ДІАСПОРИ

Видавництво «Тіповіт» видрукувало унікальну за своїм обсягом і цінністю монографію професора Інституту мистецтв ПНУ ім. В. Стефаника Ганни Карась «Музична культура української діаспори у світовому часопросторі двадцятого століття». На збір матеріалів і написання авторка присвятила чверть століття. Адже музична культура української діаспори ще до сьогодні повністю не досліджена й маловідома нам, українцям, на етнічній материнській землі, хоч є інтеґральною частиною загальноукраїнського духовного простору.

Ганна Василівна як одна з основоположників нового напряму науки – українське музичне діаспорознавство, черпала відомості більш як із 30 схронів світових бібліотек, архівів державних, приватних і домашніх родин видатних культурних діячів, митців, мистецтвознавців, а також відкрила нам нові імена представників світової культури, які народились, жили й працювали в діаспорі та з різних причин вимушено еміґрували. Вони прославились у світі. Пустили коріння й виховали покоління української діаспори.

На 1162-ох сторінках монографії проаналізовано 4689 джерел інформації і на 43-ох сторінках упорядкований іменний покажчик. З видання ми можемо почерпнути знання про чотири хвилі української культурної діаспори на всіх континентах світу: Чехії, Словаччини, Росії, Польщі, Юґославії, Франції, Італії, Бельгії, Канади, США, Арґентини, Австралії, Бразилії, Великобританії, Китаю з 1899 року до сьогодні. З цієї енциклопедії дізнаємось, як відзначали в діаспорі Шевченкові, Лисенкові, Франкові ювілеї, та ювілеї Хрещення Русі, українські народні свята, скільки було хорів, українських шкіл та інститутів, музичних товариств, театрів. Тут є багато відомостей, які підтверджують, що мистецтво, культура – речі духовні національною свідомістю і дозрілістю, де б не проживали українці.

Здійснена велика робота, зібраний неоціненний матеріал, напрацьовано багато контактів, зав'язано чимало стосунків із науковцями й людьми не байдужими до вивчення і поширення музичної культури української діаспори. І Ганна Василівна щиро дякує всім, хто допомагав відкривати імена, ділився інформацією заради того, щоб діаспорознавство розвивалось, поглиблювалось, а дослідження були доступні всім, хто поважає і цінує українську культуру, де б вона не зростала, бо вона є людською потребою пізнавати, творити й вдосконалювати вартості в собі й довкола себе.

До слова, презентація книжки відбудеться 1 жовтня в державній обласній універсальній науковій бібліотеці ім. І. Франка. Приурочена вона до Міжнародного дня музики.

Любов ХУДИК

НЕЗАБУТНІ

ВОНИ ПІШЛИ ОСТАННІМИ

У той час, коли народ переживав тяжкі періоди своєї історії, коли заборонялась рідна мова, духовність і культура, українці гуртувалися навколо свого Пророка – Тараса Шевченка. І немає нічого дивного, що в 1947 році підлітки-школярі (їм було по 15–16 років) створюють у с. Залуква підпільну організацію. І називають її «Кобзар».

Мета організації – аґітація проти вступу односельців у колгосп, а ще – іґнорування радянських свят, інформування про діяльність ОУН–УПА. Члени організації – Михайло Петраш, якого обирають керівником, Богдан Герус, Микола Наконечний, Степан Наконечний, Степан Лисак, Михайло Левконович та мій брат Ігор Скрентович складають присягу на вірність Україні, розписуючись власною кров'ю і клянуться, що за зраду буде смертна кара від однопартійців. Ця група хлопчиків протягом трьох років діяла в конспірації.

А в 1950-му Михайло Петраш потрапляє в руки НКВД з аґітаційними листівками (виготовляли букви з ґуми). На той час він із Ігорем Скрентовичем здавали екзамени на атестат зрілості в Галицькій середній школі. Його катують і допитують за спільників. Він тримається мужньо, не видає учасників підпільної організації. Засуджують Михайла на 25 років каторги.

У 1956 році, в період так званої «хрущовської відлиги», повернувся додому. Працював у Галицькій лікарні медстатистиком. Дочекавшись незалежної України, Петраш створив осередок НРУ в Галичі й до кінця свого земного життя був вірний українській ідеї.

В 1950 році Ігор Скрентович сказав, що хоче вступати в Станіславський педінститут, але вибрав інший шлях.

Степан Наконечний і Степан Лисак, які на той час закінчили перший курс Станіславського вчительського інституту та односелець Павло Яценович теж ідуть у підпілля. Всі четверо загинули в різних місцях при певних обставинах.

Нам відомо про загибель Ігоря Скрентовича (псевдо – Ромко), який був охоронцем Станіславського проводу ОУН. 10 лютого 1951 року в лісі між Станіславським і Жовтневим районами кадебісти викрили замасковану криївку з патріотами. На пропозицію здатися вони відповіли пострілами. В результаті перестрілки п'ять оунівців загинули, один із них – Ігор.

Там вилучили друкарню Станіславського крайового проводу ОУН, яка була створена ще у 1947 р., а це – п'ять тисяч примірників забороненої літератури, що готували для пересилки у східну Україну. Вилучили і певну кількість зброї. Двох поранених взяли живими, які, на жаль, видали ще одну криївку, де загинули три патріоти.

Ці відомості взяті з книги «Український здвиг. Прикарпаття 1939–1955 рр.» історика Володимира Сергійчука.

На сьогодні в селі Залуква проживає один із учасників підпільної організації «Кобзар» – Богдан Герус – колишній вчитель. В Залукві він створив осередок НРУ і став його керівником. Незважаючи на поважний вік як патріот і християнин продовжує вести патріотично-громадську роботу і нині.

Лідія СКРЕНТОВИЧ, *голова осередку «Просвіти» с. Залуква Галицького району*

ЛАУРЕАТИ

НАРОДНЕ – ВІЧНЕ

Набутком України стали танці Гуцульщини. Аматорський родинний хореографічний колектив Ванджураків-Ілюків із села Віпче Верховинського району відзначили премією імені Володимира Гнатюка за внесок у збереження нематеріальної культурної спадщини.

Конкурс проводять із 2005 року. Цього разу Прикарпаття представляв уславлений колектив «Віпчани» з Верховинського району під керівництвом заслуженого працівника культури України Михайла Ванджурака. Він виборов перше місце і грошову винагороду. Вже майже тридцять років танцюристи з Віпча зачаровують глядачів автентичними гуцульськими танцями й наспівами, презентують мистецтво Гуцульщини в Україні та за її межами. Завдяки таким аматорам гуцульські танці живуть у народі.

ФЕСТИВАЛІ

«ВІДРОДЖЕННЯ» СЕБЕ ПОКАЗАЛО

У місті Ключборку у Польщі відбувся Міжнародний фольклорний фестиваль «Танечна фієста», в якому взяли участь представники Португалії, Ізраїлю, Італії, Хорватії, Сербії, Литви, Угорщини, Польщі та України. Впродовж двох днів глядачі насолоджувалися піснями різних народів і видовищними танцями.

За сприяння депутата Івано-Франківської міської ради Василя Ревчука свою майстерність показав там народний аматорський хор «Відродження» Центрального народного дому під керуванням Яреми Коваля. Основу цього колективу становлять жителі с. Опришівці. За словами Я. Коваля, поляки з особливою теплотою і вдячністю сприймали пісні нашого краю з танцювальними елементами в супроводі троїстих музик.

ТАК ДУМАЮ

З «ПРОСВІТОЮ» ПРОСВІТИМОСЬ

Шановні українці!

З ласки Божої без кровопролиття нинішнього покоління ми отримали нашу незалежність. Хоч безкровними наша воля й свобода нам не дались. У жертву за наше майбутнє віддали свої життя і здоров'я наші батьки, діди й прадіди. Вони мріяли й боролись за свободу. Ми її отримали.

Але минуло два десятиліття і виявилось, що українцям не ґарантовані навіть конституційні норми свобод, а її надрами, природними багатствами, стратегічними підприємствами розпоряджаються одиниці. У 90-их роках через обвальну сертифіковану приватизацію державу і населення країни істотно пограбували. Саме у цей час нові українці почали відкривати рахунки за кордоном. На повну потужність у цей час працювали механізми незаконного збагачення, що дозволило сформуватись олігархічному капіталу. Руйнувався державний сектор економіки, система стратегічного планування. І найбільшою нашою бідою стало те, що цей олігархічний капітал узурпував владу і далі використовує Україну для примноження своїх статків, не думаючи про решту населення України.

Очевидним є той факт, що все це діється через відсутність при владі патріотичної стратегічно думаючої еліти. Відсутність інтелекту не індивідуального, а колективного, соціального, духовного. Хоч за індивідуальним інтелектом ми випереджаємо японців і китайців, зате не навчились прислухатись, домовлятись, знаходити компроміси. І основна причина того, що українська еліта (політична, ділова, духовна) є не елітарною і неспроможна повести за собою народ, бути його інтелектуальним і духовним лідером, подолати духовну роздрібненість. Допоки кожний без винятку український громадянин не усвідомить, що тільки консолідоване суспільство може вижити й розвиватись у сучасному глобалізованому світі, поступу до кращого майбутнього нам не бачити. Залишивши історикам, соціологам досліджувати минуле, ми повинні відштовхнутись від нього, не піддаватись на провокації і йти вперед.

Найголовнішою причиною, яка має консолідувати суспільство, є реальна загроза втрати суверенітету України. З усвідомленням цієї небезпеки повинні розроблятись доктрини консолідації суспільства. Небезпечним є той факт, що, розчарувавшись у владі, опозиції, а інколи й Церкві, суспільство замкнулось у собі й стало пасивним до політичного життя в Україні.

Першим, хто може розблокувати суспільство, має бути «Просвіта».

За всесторонньої підтримки держави й меценатів просвітянські програми здатні спонукати громадськість до суспільного діалогу, до спільного відродження звичаїв, традицій і духовних основ громади. «Просвіта» має стати тим джерелом, яке буде підживлювати усі сфери суспільного життя.

Просвітянські ідеї та програми за підтримки держави та меценатів здатні вибудувати українське суспільство нового покоління. Тому я сьогодні закликаю всіх меценатів і власників фондів, які долучились до будівництва церков, ремонтів садків шкіл, лікарень, залишити цим займатись владам різних рівнів і міністерству соціальної політики (це їхні прямі обов'язки і дзеркало успішності держави) і долучитись до розбудови душі, до розвитку духовної культури. Це потрібно робити для того, щоб у побудовані вами церкви ходили не тільки пенсіонери, але й молодь. Щоб у теплих садочках і класах сиділо покоління з теплою душею.

І локомотивом у реалізації програм духовного відродження і оздоровлення нації, ще раз наголошую, мають стати осередки «Просвіти».

Микола КІП'ЯЩУК, *просвітянин, м. Надвірна*

ВИСТАВКИ

САКРАЛЬНЕ – ТО ДУХОВНЕ

У НД «Просвіта» відкрилася виставка сакрального мистецтва за участю викладачів, студентів вишів, творчої інтеліґенції, просвітян, громади міста.

У виступах взяли участь директор Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника А. Грицан, завідувач кафедри декоративно-прикладного мистецтва Б. Тимків, відповідальний секретар ОО ВУТ «Просвіта» М. Рудковський, голова Івано-Франківського міського товариства «Просвіта» В. Бойко, доцент Інституту мистецтв В. Корпанюк. На виставці показали біля сотні творчих робіт викладачів і студентів кафедри декоративно-прикладного мистецтва. Виставка присвячена 1025-ій річниці Хрещення України-Русі. Це мистецькі вироби з художнього ковальства, кераміки, дерева, ткацтва на тему сакрального мистецтва, ювелірні вироби та етнодизайн одягу тощо.

Організатором цієї чудової виставки є Богдан Тимків, професор, заслужений діяч мистецтв України, голова осередку «Просвіти» міського об'єднання за активної участі обласного та міського об'єднання «Просвіти».

У відкритті виставки взяв участь дует акордеоністів «Концертіно» у складі заслуженого артиста України професора М. Черепанина та доцента М. Булди з Інституту мистецтв, які порадували всіх духовною музикою.

Виставка свідчить про те, що наша молодь – дуже талановита і творить, не зважаючи на те, що не має підтримки держави. Велику справу зроблять експонати виставки, які так чи інакше сприяють відродженню духовності.

Запрошуємо краян відвідати виставку в НД «Просвіта».

Михайло РУДКОВСЬКИЙ

Під час відкриття виставки

ЖИТТЯ ОСЕРЕДКІВ

Річницю народження Івана Франка відзначає кожен осередок «Просвіти». Не стала винятком і наша Яківська ЗОШ І–ІІ ступенів Тлумацького району.

Члени «Просвіти» провели конкурс віршів Івана Франка, педагогічні читання.

Активні учасники конкурсу читців

КОНФЕРЕНЦІЇ

«РУХ» У РУСІ

Відбулася конференція Івано-Франківської крайової організації Народного руху України. Його головою знову обрали депутата обласної ради Ігоря Шумегу. Конференція також обрала заступників голови й сформувала робочі органи – Провід, Раду й Контрольно-ревізійну комісію. Делеґати ухвалили звернення з нагоди 25-річчя заснування обласного культурно-наукового товариства «Рух» і стосовно геополітичного вибору України. Наголосили, що влада має належним чином пошанувати – на державному рівні перших рухівців Івано-Франківщини.

Рухівці висловили стурбованість геополітичною невизначеністю багатьох чільних представників української влади й закликали ґаранта підписати угоду про асоціацію з ЄС та виконати дані ним зобов'язання.

Вл. інф.

ДО 1115-ої РІЧНИЦІ ГАЛИЧА

МИ — Є!

У картинній галереї Національного заповідника «Давній Галич» відкрилася виставка івано-франківських художників «Ми – є!». Присвячена вона 1115-ій річниці першої письмової згадки про Галич. Офіційні урочистості відбудуться 29 вересня.

В експозиції представлені твори знаних на Прикарпатті митців. Цікавими є роботи Богдана Губаля, Богдана Тимківа, Вікторії Плотнікової, Ольги Шулепи, Миколи Якимечка та інших.

Генеральний директор – науковий керівник Національного заповідника «Давній Галич», голова РМО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Олександр Береговський наголосив, що така співпраця дуже корисна як для самих художників, так і для відвідувачів картинної галереї. Ми, українці, повинні голосно заявляти про себе, утверджувати свою ідентичність у світі, тому що нам є чим пишатися…

На святі художників лунали поезії лауреата Шевченківської премії Петра Мідянки.

А. Ч.

ВЧИТЕЛЬ-НАВЧИТЕЛЬ

ПРИКЛАД ДЛЯ УЧНІВ

ПРОСВІТЯНИ ЦЕНТРУ ПТО № 1 ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ПРО СВОЮ РОБОТУ Й УЧНІВ

Першою вчителькою для кожного з нас є наша мати. І лише з роками, коли ми самі дорослішаємо, стаємо батьками, розуміємо, хто для нас мати і в якому боргу ми перед нею. Пам'ятаймо, що найбільш тяжка й пекуча сльоза – материнська. Не дай Боже, щоб вона була через нас.

Ці міркування цілком можна віднести до значної частини просвітян, зокрема тих, що працюють вчителями і деякою мірою за час навчання виконують для учнів материнські послуги. Тому світогляд вчителя-просвітянина, його поведінка, життя, підхід до подій, фактів так чи інакше наслідують учні. А якщо вчитель для дітей авторитетний, то у багатьох випускників на все життя залишаються сліди його впливу. Тому вчитель-просвітянин повинен бути духовним наставником у пошуку істини, добра, краси, бути взірцем розважливості. Відрадно, що зустрічав на своєму педагогічному шляху багато таких людей. Подаю думки окремих, з якими працював.

За цей час мої уроки відвідали тисячі учнів, і я сподіваюся, що знання, одержані ними з біології та хімії, стануть у пригоді в їхньому житті й професійній діяльності.

Галина КОРНУКІЙ, *викладач*

Група закрійників скомплектована на базі випускних груп училища. Діти у нашій групі здібні, творчі. На уроках виробничого навчання з ними легко працювати. Я стараюся вміло спрямувати їхні творчі здібності на розробку власних моделей одягу. Намагаюся вчити дітей не тільки професії, але й людяності, чесності, справедливості. Через професію виробляю почуття гордості за те, що вони – українці. Стараюсь прищеплювати учням відчуття витонченого смаку в одязі, велику увагу звертаю на застосування народних мотивів, притаманних одягові українців у різні періоди нашої історії.

Галина БЛАЩУК, *колишній майстер виробничого навчання*

З 1980 р. працюю викладачем спецдисциплін: конструювання одягу, спецмалюнку, історії матеріальної культури, одягу й зачіски. Робота дає мені змогу постійно поглиблювати свої знання, навчати учнів виявляти творчий бік своєї професії, розвивати в них почуття гармонії і краси.

Марія СІГЕЛЬ, *викладач*

На своїх уроках застосовую нетрадиційні форми навчання, що розвивають в учнів зацікавлення обраною професією. Використовую все нове, проґресивне, яке бачимо на сучасних підприємствах.

Оксана ГАНУЩАК, *майстер виробничого навчання*

Вважаю, що майбутні перукарі повинні володіти навиками виховної роботи. Своїм особистим прикладом, виявляючи тактовність, делікатність, вони повинні вміти впливати на клієнтів. Для цього проводжу уроки-ігри. Працелюбність, дисциплінованість, діловитість, організованість, наполегливість, естетичний смак – це невід'ємні риси фахівця.

Ірина ПАХУЛЬСЬКА, *викладач*

Готуючись до уроків виробничого навчання, я постійно шукаю нові методи навчання та проведення інструктажів, бо глибоко переконана, що вони впливають на підготовку фахівців високого класу.

Емілія БАРОН, *майстер груп закрійників*

На уроках застосовую такі принципи навчання: доступність і науковість викладання, систематичність і послідовність, наочність, розвиток теоретичного мислення. Максимально враховую індивідуальні особливості учнів.

Тетяна МОЗГОВА, *викладач*

Дуже люблю учнів. Хочу бачити в них плоди своєї праці, передати їм весь набутий досвід, сої знання, уміння. Це приносить мені душевне задоволення.

Зоряна МУЛА, *майстер*

За час викладання в мене склалася система формування творчого мислення учнів і вміння самостійно використовувати на практиці набуті знання.

Галина ГРИЦІВ, *викладач*

Зібрав ***Богдан СУШЕВСЬКИЙ,*** *просвітянин*

КОНКУРСИ

ПОПУЛЯРИЗУЙТЕ ПАМ'ЯТКИ КРАЮ У ВІКІПЕДІЇ

Вікіпедія оголосила всесвітній фотоконкурс пам'яток культурної спадщини «Вікі любить пам'ятки».

Усі охочі можуть узяти участь у всесвітньому фотоконкурсі пам'яток культурної спадщини «Вікі любить пам'ятки» (Wiki Loves Monuments), який триватиме до 30 вересня 2013 року. До проекту долучаться понад 40 країн. В Україні конкурс проводить громадська організація «Вікімедіа Україна» за підтримки Міністерства культури України (офіційна інформація за лінком http://mincult.kmu.gov.ua/mincult/uk/publish/article/337686).

Мета конкурсу – централізоване зібрання на сторінках Вікіпедії фотографій, які представляють пам'ятки культурної спадщини світу. Зокрема, у Вікіпедії буде створений найбільший і найповніший каталог українських пам'яток культурної спадщини, проілюстрований світлинами учасників і відкритий для мільйонів Інтернет-користувачів з усього світу.

Згідно з умовами конкурсу, фотографи (професіонали й аматори) з різних країн протягом вересня розміщуватимуть свої роботи у Вікісховищі. Після завантаження всі зображення набувають ліцензії Creative Commons, яка передбачає вільне використання за умови посилання на автора і джерело.

Щоб узяти участь в українській частині конкурсу, потрібно:

1. Зареєструватись у Вікісховищі (http://commons.wikimedia.org).

2. Знайти пам'ятки, фото яких планується подати на конкурс, скориставшись списками пам'яток або пошуком на тулсервері. Посилання на ці ресурси містяться на офіційному сайті конкурсу: http://wlm.org.ua/

3. Запам'ятати ідентифікатори (ID) знайдених пам'яток.

4. Сфотографувати пам'ятки (УВАГА! У конкурсі беруть участь і фотографії, зроблені раніше, до початку конкурсу). На конкурс бажано надсилати світлини високої якості.

5. Завантажити фотографії до Вікісховища в період з 1 по 30 вересня, вказавши ID пам'яток.

До 21 жовтня в кожній країні будуть відібрані найкращі фотографії, які подаватимуться на розгляд міжнародного журі. Найкращого фотографа світу планують оголосити до 8 листопада. Окремо буде складений рейтинґ країн-учасниць за кількістю завантажених світлин.

В українській частині конкурсу, крім основних номінацій (за найкращі фотографії і найбільшу кількість сфотографованих пам'яток), передбачені додаткові (за найкращу серію фотографій пам'ятки і найкращі фотографії по кожному з реґіонів України) та спеціальні номінації (наприклад, «Київ очима іноземців», «Вірменські пам'ятки в Україні»).

У 2013 році українська частина конкурсу боротиметься ще й за місце в Книзі рекордів України.

Андрій ЧЕМЕРИНСЬКИЙ

З РОСИ І ВОДИ!..

ВІТАЄМО!

У великій родині просвітян – поповнення. Голова обласної організації «Молода Просвіта» **Євгенія БАРДЯК** народила **синочка Ореста.** Дитя і мати почуваються добре і вже прогулюються містом. Просвітяни краю, Правління обласного та міського об'єднання «Просвіти» щиро вітають Євгенію, зичать щасливої долі синові й мамі.

Від імені Правління ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ

НЕ ЗАБУЛИ, СПОМ'ЯНУЛИ

ЮВІЛЕЙ КНЯЗЯ РОСИ

На вшанування ювілею поета Тараса Мельничука у Коломиї відбулося велелюдне літературне віче. Відкрила його начальник міського відділу культури Уляна Мандрусяк. Поклавши до барельєфа вінок, завідувачка міської бібліотеки № 2 імені Тараса Мельничука Любов Данищук сказала, що пам'ять про великого майстра красного слова живе у вулиці його імені, літературній премії, творах, які діти вивчають у школах, музейній кімнаті бібліотеки, спогадах творчих побратимів...

Із ювілейної нагоди делеґація з Коломиї зустрілася з делеґацією Косова, побувала в музеї і на могилі в рідному селі поета – Утропи Косівського району. На вічу слово про Тараса Мельничука мали голова обласної організації письменників Євген Баран, лауреати Мельничуківської премії Мирослав Лазарук із Чернівців, Василь Рябий, Василь Михайлищук, Іван Війтенко, Володимир Франкевич із Коломиї, Василь Шкурган із Косова, Манолій Попадюк із Вижниці, Микола Близнюк із Кут, а також прозаїк Степан Процюк і поетеса Наталія Ткачик із Івано-Франківська, місцеві письменник Богдан Радиш-Маринюк, літературознавець Аделя Григорук, краєзнавець Петро Арсенич та інші.

Подією в літературному житті стали видані до ювілею Іваном Малковичем книжка вибраних поезій Тараса Мельничука «Князь роси» і збірка віршів у перекладі російською мовою Володимира Артюха «Свеча солнца».

Треба сказати, літературне віче вдалося ще й тому, що коломийські й уторопські школярі натхненно читали вірші співця Карпат і рідної роси.

Отож майстра поетичного слова не забули, його поезія живе.

Ігор ЗВАРИЧ

ПОСТАТІ

НАУКОВА ПРАЦЯ І ЗАХОПЛЕННЯ ВІТАЛІЯ КОНОНЕНКА

Віталій Іванович Кононенко закінчив філологічний факультет Київського університету імені Тараса Шевченка у 1956 році, за фахом – мовознавець, лінґводидакт, культуролог. З 1977 року – доктор філологічних наук, з 1979-го – професор, з 1986 до 2004 року – ректор Івано-Франківського пединституту, а згодом – Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника, заслужений діяч науки і техніки України, почесний академік Академії наук вищої освіти України, іноземний член Російської академії освіти, академік Національної академії педагогічних наук України. З 2004 року – завідувач кафедри загального й германського мовознавства, голова спеціалізованої ради із захисту дисертацій, головний редактор журналу «Етнос і культура»... А ще у нього – безліч звань і регалій. За плідну роботу нагороджений орденами «За заслуги» III і II ступенів, орденом Св. Володимира.

Науковий доробок вченого – 500 опублікованих наукових праць, півсотні монографій, підручників, навчальних посібників, словників, у тому числі, в співавторстві. Як науковий керівник підготував до захисту дисертацій 39 кандидатів наук і 4 доктори наук.

Заслуги Віталія Івановича перед краєм – значні. Під його керівництвом та організацією в 1992 році Івано-Франківський педінститут реорганізували у Прикарпатський університет, відкрили більш як 40 спеціальностей, нові напрями: економіка, сільське господарство, лісове господарство, екологія, хімія, відкрили Інститут мистецтв, юридичний, педагогічний. Завдяки зміцненню професорсько-викладацького складу науковцями, розширенню наукової роботи, підвищенню якості знань при університеті відкрили аспірантуру й докторантуру, а також видавництво «Плай». За цей час університет став одним із найбільших університетів України.

Більшість людей знають Віталія Івановича як науковця, педагога, прекрасного лектора, інтелектуала, але мало хто знає, що першою його працею була журналістика, а також мав він велику любов до театру й мистецтва. Цю любов успадкував від батька, відомого актора театру та кіно, знаного під сценічним ім'ям Іван Козельський. У 20–60-их роках минулого століття Іван Козельський зіграв ролі більш як у сорока фільмах, зокрема: «Джальма», «Вітер з порогів», «Герої Шипки», «Суворий юнак», «Спартак». Батько Віталія Івановича й мати були провідними акторами Київського театру імені Івана Франка, зіграли разом біля сотні вистав, зокрема «Лісова пісня», «Загибель ескадри», «Ревізор», «Угрюмрека», «Житейське море». Саме про розвиток українського кіно і театру 20–60-их років двадцятого століття Віталій Іванович описав у книзі «Долі і ролі», яка вийшла у видавництві «Мистецтво» в 2010 році.

Ще одне захоплення Віталія Івановича – живопис, любов до якого передалась від батька. В їхньому домі завжди були полотна майстрів живопису, в бібліотеці – велика колекція альбомів із репродукціями художників світу. Як великий поціновувач живописців Західної Європи від доби Відродження до нашого часу науковець записав книгу нарисів з історії західноєвропейського живопису «Зачарований світ мистецтва», яка вийшла у видавництві «Мистецтво».

Віталій Іванович живе за принципом щодня працювати і через призму прекрасного бачити буденність, яку заповнює працею, творчістю, спілкуванням із людьми і природою. І кожен день приносить йому радість, успіхи і нові відкриття.

Любов ЗОРІНА

ЛЮДИНА – ЛЮДИНІ

І ДОБРЕ СЛОВО ЛІКУЄ

Медичний персонал МКЛ № 1, якому щиро вдячні пацієнти

Перша міська клінічна лікарня відкрилась у 1945 по вулиці Матейки, 34. Відтоді тут не тільки надавали медичну допомогу жителям міста, але постійно покращували матеріально-технічну базу, укріплювали високопрофесійними кадрами, професіоналізм яких був відомий не тільки в Україні, але й за її межами.

За цей час до маленької будівлі прибудовували нові корпуси, які покращували умови для лікування, відкриття спеціалізованих відділень, встановлення новіших установок для вдосконалення діагностично-лікувального процесу. В цій лікарні професор Г. Сардак уперше зробив операції на серці, тут уперше почали впроваджувати лазеротерапію в комплексному лікуванні захворювань шлунково-кишкового тракту. На базі МКЛ № 1 проводили першу Міжнародну конференцію з трансплантації клітин.

Жителі міста й області добрим словом згадують самовіддану працю головних лікарів усіх періодів від С. Кисельова, Є. Ходаковського, Є. Романишина (останній найдовше – з 1983 по 2009 рік – очолював клініку) та чудових фахівців своєї справи – професорів і провідних лікарів А. Аденського-Грінчука, М. Авіосора, М. Кравця, Л. Вакалюка, І. Рабінкова, Є. Нейка, П. Козельського, Е. Сакфелода, В. Дельви, Н. Середюка, М. Атаманюка, Л. Глушка, Т. Дзвонковського та багатьох медичних працівників середньої ланки. Та і в сьогоднішні нелегкі часи, коли не вистачає коштів на проведення капітального ремонту корпусів, забезпечення необхідними медичними препаратами і новою апаратурою, МКЛ № 1, яку очолює Тарас Василик, підтримує високий рейтинг' професіоналізму, дисциплінованого, чуйного ставлення до пацієнтів, застосування новаторського підходу до створення зручних умов для покращення здоров'я громадян.

Пацієнти, як свідчать подяки в книзі відгуків, від щирого серця дякують хірургам Святославу Дзюбі, Ярославу Козаню, Ігорю Патригурі, Олександру Марусину, невропатологу Віталію Прокопіву, старшій медсестрі Галині Бабій, за відновлення здоров'я і врятовані життя. Останній дякують не тільки за лікування, а й за виховання молодшого покоління медичних сестер, які переймають найкращі риси своєї наставниці й, наче ангели, оберігають пацієнтів, віддають тепло своїх сердець, увагу, турботу, ніжність і професійні знання.

Коли доводиться відвідувати знайомих у лікарні, то спостерігаєш як ставляться працівники до хворих і відвідувачів, бачиш високу культуру спілкування, взаємостосунків персоналу, привітні посмішки, співчутливість, повагу, приязнь і готовність завжди надати допомогу.

Доводилось бути у відділах травматології, хірургії, неврологічному, і всюди – вдячні хворі, яким допомогли покращити здоров'я не тільки ліки, але й чуйність медперсоналу, увага, взаємоповага.

Тож у чому секрет, що пацієнти висловлюють вдячність, тепло відгукуються про медперсонал, головного лікаря? Тарас Петрович відповів, що секрету немає, просто кожен працівник зобов'язаний працювати так, наче перед ним – його батьки, мобілізувавши знання, вміння, засоби, любов і повагу, адже це – перша заповідь лікаря, медичної сестри і його як головного лікаря. А заповідь Господня – люби ближнього, як самого себе і не нашкодь, а допоможи. Так і працюють.

Зорина ФЕРНЕГА

ЗНАЙ НАШИХ!

ТАК ТРИМАТИ, КРАЯНИ!

У Тернополі, на міському озері, відбулися традиційні змагання з кросу на 9,25 км – «Озеряна-2013», присвячені 22-ій річниці Незалежності України та Дню фізичної культури і спорту.

Ці Всеукраїнські змагання, в яких взяли участь більше 120 спортсменів з різних куточків України, проводяться вже 17 років поспіль. Успішно виступили на них наші краяни. Івано-франківці Василь Кричун та Ігор Костюк стали переможцями, а представник Тлумаччини Петро Морикот та івано-франківець Андрій Калинчук стали срібними призерами.

Так тримати, краяни!

Наш кор.

ВАРТО СПРОБУВАТИ

ІЗ МЕДОМ – М'ЯСО

Гурмани можуть дивуватися, що мед і м'ясо – продукти непоєднувані. Але то лише на перший погляд. Ті, хто з вас приготує страви за запропонованими рецептами, переконаються: це – смакота.

Відбивні з медом

6 шматків відбитого свинячого м'яса, 6 ст. ложок меду, порізаний скибочками великий лимон, 100 г гострого кетчупу. Змішуємо кетчуп із медом і заливаємо цією сумішшю м'ясо. Готову відбивну прикрашаємо шматочком лимона. Без кришки витримуємо в гарячій духовці. З таким соусом можна готувати і куряче м'ясо.

Яловичина з грушами й медом

1,5 кг яловичини, 6 великих груш середньої стиглості, 2 великі цибулини, 4 ст. ложки пива, 2 ст. л. меду, 3 ст. л. борошна, 0,5 скл. олії, 2 ст. л. масла, чорний перець, сіль, зелень до смаку.

Цибулю чистимо й дрібно нарізаємо, груші чистимо від шкірки, розрізаємо на четвертинки, видаляємо насіння. Опускаємо їх на кілька хвилин в окріп із лимонним соком – груші мають залишитися твердими.

М'ясо нарізаємо шматочками середнього розміру й обкачуємо в борошні. Потім обсмажуємо його на олії до золотистого кольору. Додаємо пиво, мед, спеції і тушкуємо на малому вогні до готовності. Після цього додаємо груші й готуємо ще 30 хв. Відтак виймаємо їх на тарілку, а в каструлю додаємо масло і збиваємо все до одержання густого соусу, котрим заливаємо м'ясо та груші.

Курка «особлива»

1 тушка курки, картопля, сіль, лимон, зелень.

Для маринаду: 2 ст. ложки меду, 1 ст. л. майонезу, 1 ч. л. гірчиці, соєвий соус.

Підготовлену курку добре обмастити маринадом, приготованим із запропонованих складників і залишити на 30 хв. Усередину тушки покласти цілий лимон. Замаринову курку і картоплю, порізану соломкою, викласти на деко й посолити до смаку. Запікати в добре розігрітій духовці 30 хв. Потім вийняти з курки лимон, витиснути з нього сік і полити курку. Запікати ще 10 хв. Подаючи до столу, прикрасити зеленню петрушки.

Подав ***Михайло РУДКОВСЬКИЙ***

РАЗ ДОБРОМ ЗІГРІТЕ СЕРЦЕ...

ПОДЯКА

Сьогодні ніхто не застрахований від біди. Незчуєшся, коли вона постукає до твоїх дверей. Після важких опіків я чудом залишилася живою. Напевно, ще не виконала своєї місії на землі. Хотілося жити, працювати, приносити своєю роботою людям радість і задоволення. Але пішли інші хвороби, на які потрібні були кошти.

І дякуючи Господу Богу й добрим людям в особі депутата обласної ради Степана Волковецького, я поправила своє здоров'я. Про його небайдуже серце до людей і особливо до просвітян часто мовиться у цих колах.

Тож нехай Господь Бог наділить Вас, Степане Васильовичу, щастям, здоров'ям на всі прийдешні роки, а Матір Божа тримає у своїй опіці.

Щиро вдячна – Михайлина БОДНАР

До подяки приєднуються Любомира Гаврилів, Лідія Скрентович та інші просвітяни, яким також була надана допомога.